

det offentlige kom og gav økonomisk tilskud? Hvorfor kan man ikke det længere?

Lønningerne har sådan set aldrig været så høje, som de er i dag, det har de ikke. Men hvad er så grunden? Hvor er det så, at forældrenes penge forsvinder hen? Ja, vi ved jo, at Danmark har verdensrekord. »Danmark som foregangsland« hedder en hel publikationsserie, som statsministeren har udgivet – »Danmark som foregangsland« – og Danmark har verdensrekord i skattetryk! Hver gang man yder en indsats her i samfundet, så kommer Skatteministeriet og siger: Tak for hjælpen, vi vil gerne have langt over halvdelen af, hvad du har tjent. Og så er det klart, at der ikke er ret mange penge tilbage til, at man i familierne selv kan planlægge familieførelse og planlægge, hvordan barselorloven skal afvikles.

Efter at man nu har indset, at man med verdens højeste skattetryk har flået befolkningen for så mange penge, at befolkningen faktisk ikke har råd til at leve længere, så kommer man – i stedet for at løse problemet og lave nogle seriøse skattelettelser, så familierne har råd til selv at planlægge deres fremtid – og sætter et plaster på såret. Så giver man endnu flere tilskud til en bestemt del af befolkningen.

Jeg siger ikke, at de ikke har behov for det. Jeg tror, der er et meget stort behov for det her. Men hvorfor ikke fjerne årsagen til problemet i stedet for at lave lappeløsninger, for det er jo det, man gør med det forslag?

Og hvad meget værre er: Forslaget kommer jo skønsmæssigt til at koste 150 mio. kr. om året. Hvor skal de penge komme fra? De kommer kun et eneste sted fra, og det er, ved at man opkræver yderligere skatter. Det betyder, at de familier, der i forvejen er så økonomisk trængt på grund af skattetrykket, at de end ikke har råd til at tage fri til at passe deres egne børn, skal betale endnu mere i skat og dermed være endnu mere afhængige af forskellige former for tilskud fra det offentlige.

Den form for økonomi, den form for planøkonomi, hvor Folketinget opkræver skatter og skatter og skatter og så sidder og deler pengene ud igen efter forgodtbefindende, er vi ikke tilhængere af i Fremskridtspartiet.

Vi vil i langt højere grad give forældre mulighed for ikke bare 2 ugers barselorlov, ikke bare 24 ugers barselorlov, men at man sørger for, at familierne via skattelettelser har råd til at leve af én indkomst i en periode og dermed selv kan bestemme, om de vil have 2 uger, 4 uger

eller 24 uger eller måske flere års barselorlov, for så er det op til den enkelte familie at planlægge, hvordan dens fremtid skal se ud.

Den mulighed har familierne ikke i dagens Danmark på grund af det tårnhøje skattetryk. Det nægter regeringen at gøre noget ved. I stedet for deler man nogle lunser kød ud, og det er selvfølgelig også noget, som virker på kort sigt, men på lang sigt er det ikke løsningen.

Formanden:

Tak, så er der korte bemærkninger til fru Dorit Myltoft og hr. Jan Petersen.

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Det lød, som om hr. Tom Behnke var i gang med at forherlige de gode, gamle dage, og så vil jeg lige minde om, at vi i Danmark i sidste århundrede havde børnearbejde, for at familierne kunne overleve. Vi kan se, hvad der skete i København omkring århundredeskiftet i Peter Sabroes arbejde, der var med til at forbedre børns vilkår.

Jeg synes, vi med det her forslag er med til at give forældre en mulighed for både at være på arbejdsmarkedet og kunne leve op til deres ansvar for deres børn, og vi skal være fælles om at sikre de muligheder.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hr. Tom Behnke antydede, at danskerne ikke ville have børn. Jeg tror, det så kunne være rigtigt at sige, at fødselshyppigheden i Danmark faktisk stiger i de her år. Det er måske også et tegn på, at en række partier i Folketinget gennem de sidste 10 år har taget sig sammen og forbedret både de økonomiske og de praktiske muligheder for, at man både kan have to udearbejdende i familien og samtidig have børn og få tid til det.

Det er den proces, vi hele tiden er i gang med at justere på og justere på i bedre og bedre retning. Det er den sammenhæng, vi ser i det her forslag, der så samtidig kan give flere håndfaste muligheder for den kulturelle forandring, der sker i vores land, hvor mænd helt anderledes end tidligere interesserer sig og engagerer sig og tager et ansvar for deres eget afkom.

Men jeg synes, der rejser sig et spørgsmål efter hr. Tom Behnkes indlæg, for jeg forstår faktisk indlægget sådan, at det her med at holde fri fra arbejdet for at knytte sig til sit barn og